

kommen til Veie, er det nødvendigt at udstede en provisorisk. Men der have De Herrer overset, at den provisoriske Lov har ikke det Mindste at gjøre med, at Finansloven ikke er kommen til Veie. Det er ikke, fordi Finansloven ikke er kommen til Veie, at der er kommen en provisorisk Lov, den er kommen, fordi der ikke var kommen en midlertidig Bevillingslov til Veie. Men hvorfor er der ingen midlertidig Bevillingslov kommen til Veie? Det er ikke Folkethingets Skyld, det er udelukkende Regjeringens egen Skyld. Fordi Regjeringen ikke vilde forelægge en midlertidig Lov, blev Folkethinget hjemsendt saa hurtigt, at det endog blev Folkethinget umuligt at gjøre Regjeringens Gjerning i denne Sag. Det er altsaa Noget, som tydeligt og klart fremgaar af, hvad der skete i Foraaret, at den provisoriske Lov ikke skylder nogen som helst Nødvendighed sin Tilblivelse, men kun Ministeriets Sjævlighed til den Slags Love. Ministeriet har ikke blot ikke forsøgt noget Andet, førend det udstede den, men det har gjort sig særlig Uleilighed for at tilveiebringe en Situation, hvor det kunde udstede en saadan Lov. Men jeg tror overhovedet ikke, at man kan tale om Nødvendigheden af at gaa uden for Loven i et Land med en fri Forfatning og med en Forfatning som vor, medmindre man mener, at Forfatningen kun er til for dem, som for Dieblisset regjere. En Nødvendighed for at bryde en Forfatning kan ingen Forfatning anerkjende, og anerkjender heller ingen konstitutionel Forfatning. Indrømmelsen af en Nødvendighed for at bryde Forfatningen, fordi den ene Faktor i Statslivet ikke kan komme ud af det med den anden Faktor, bryder hele Grundtanken i ethvert konstitutionelt System; thi det, som det konstitutionelle System vil, er netop, at Faktorerne skulle komme ud af det med hverandre. (Hør! hør!) Derfor er det, at det konstitutionelle System bestemte fordrer, at man ikke maa gaa uden for Loven, idet det netop med velberaad Gu forudsætter en saadan Mulighed, saadanne Kollisions-tilfælde, fordi det derved vil tvinge det igjennem, som er Forudsætningen for det, nemlig Overensstemmelse mellem Regjeringen og Repræsentationen. De Herrer sagde Hør før, jeg antager, at det var Deres Mening dermed. — Det er ingenlunde nogen Mangel paa Eftertanke i Forfatningen eller hos den Lovgiver, der har skrevet den, at den har givet Regler, som maa føre til, at naar der overalt sættes Haardt mod Haardt, fremkommer der en Tilstand, hvor Alt staa stille; det er netop med velberaad Gu, at den har givet dem. Nu veed jeg vel, at Mange have retonneret saaledes: Kongen har Ret til at vælge sine Ministre, Kongen har ikke nogen Forpligtelse til at afskedige dem, Ministrene have ikke nogen Pligt til at gaa af, naar Folkethinget ikke vil give Ministrene Penge, blive Ministrene — for at værne deres Ret til at blive og

Kongens Ret til at vælge sine Ministre — nødte til at bryde Forfatningen. Men det er en fuldstændig gal Slutning. Ministrene kunne ganske vist blive saa længe de ville, de have ingen som helst Forpligtelse til at gaa af, men de maa blive paa de Betingelser, som Forfatningen foreskriver, og Forfatningen foreskriver netop den Betingelse, at ingen Udgift kan afholdes og ingen Skat opkræves uden Repræsentationens Billigelse. Naar altsaa Ministrene foretrække at blive, medens man ønsker at de skulle gaa af, maa de blive uden at have Penge til Udgifterne og uden at kunne opkræve Skatterne. Men dersom Ministeriet ræsonnerer saaledes: Nu kunne vi ikke blive længere, fordi vi ikke kunne faae de andre Statsmagter til at give os de nødvendige Bevillinger, men saa maa vi bryde de Andres Ret, saa er det, hvad jeg vil kalde en meget aandløs Opfattelse af Forfatningen; thi den gaar ud paa at tage et enkelt Punkt ud af Forfatningens Sammenhæng. Jeg skal senere komme til, at heller ikke deraf kan Ministeriets Opfattelse udledes, men selv om den kunde udledes deraf, kan denne Ministeriets Selvstændighed og Ret til at blive kun udledes af Forfatningen, naar man ser bort fra samtlige de langt tydeligere Paragrafer, der bestemt havde Repræsentationens Ret. Vil man saa stærkt urgere sin egen Ret, maa man først respektere Andres. Det fremgaar ganske vist af Forfatningen, at Ministeriet kan blive, men det maa blive uden Penge og uden Skatter. Nu har imidlertid Ministeriet haat en Ydelse af, at, hvad det gjorde her, var mindre let at forsøre. Ministeriet har forsøgt at gjøre gjældende, at det havde Grunde, som tvang det til at gaa den Veie, det er gaaet, og det har i saa Henseende bejendtgjort i Bladene den i Ministerialtidenden offentliggjorte Forestilling til Hans Majestæt Kongen. Jeg vil for mit Vedkommende tilstaa, at jeg tror, at Ministeriet havde handlet langt bedre, naar det ikke havde søgt at rejsberdiggjøre sig, dersom det aabent og ærligt havde tilstaaet: Vi ere nu komne saa vidt i Følge vort Regjeringssystem, at vi ikke kunne naae videre paa lovlig Maade, og saa have vi gjort Skridtet og lade Folk tænke, som de selv ville. Det har Ministeriet ikke syntes om. Ministeriet har søgt i en længere Redegjørelse for Kongen at bevise, at den Fremgangsmaade, det havde brugt, var forsvarlig og rigtig. Den hele Forestilling, som Ministeriet saaledes har givet Kongen, begynder, som de Herrer ville erindre, med et Angreb paa dette Things Flertal. Dette Angreb er efter min Formening gennemgaaende ikke blot uberettiget, men gennemgaaende urigtigt i Alt, hvad det siger, og jeg tilstaa, at det i højeste Grad har forbauset mig at læse, hvorledes det har været muligt for et Ministerium, der dog hjerder Rigsdagstidenden og kjender Forhandlingerne i Folkethinget, at kunne give en saadan Fremstilling af Flertallets Færd lige overfor